

IGRA

Jednom davno živjeli su braco i seka, zvali su se Kamenko i Kamenka. Jednog je dana Kamenko trčao oko brežuljka gazeći zelenu travu i žuto cvijeće, Kamenka je crtala na stijeni svoje špilje, a tata Kamen je pravio malu sjekiru od kamena i drva za svog sina. Mama Kamenčica je na ognjištu u špilji okruženim kamenjem pekla tireksa za ručak. Kamenko i Kamenka su pomogli tati uloviti ručak tako što su s brežuljka promatrali životinje koje su dolazile piti izvorsku vodu. Kamenka je poslije ručka šila bratu kaput od medvjedeg krzna. Kamenko joj je izradio veliku iglu od kostiju riječne ribe. Onda su svom čupavom psu dali sočnu kost što je mirisala pečenjem i otišli spavati na svoje kamene krevete punjene suhim lišćem. Mama ih je pokrivala krznima. Malo su smrduckala, ali se pod njima dobro spavalo.

Nekoć davno živjeli su seka i braco i zvali su se Brončica i Bronko. Bronko je svakog jutra trčao oko brežuljka. Već je pomagao tati graditi kuću, a i mami dovući suhe grane za ognjište. Njihova kuća je bila najveća u naselju, podignuta iz rijeku. Stajala je na drvenim stupovima, pod i zidovi su bili od kolača i pruća popunjenih blatom pomiješanim s malo suhe trave. Brončica je dobila prvu iglu i narukvicu od žutog metala. Opet su skakali u vodu i rukama lovili ribu za večeru. Tata Brončo je donio još jednog vepra i spremio ga u vreću od brnistre koju je na dugom užetu spustio ispod kuće do same vode. Brončica se zatrčala na brijeg i počela hvatati brata za dugu, crnu kosu. Put oko brežuljka je bio malo širok, trava tamo nije rasla. Kad se umorila, otišla je u špilju i uvukla se sve do starog ognjišta. Gledala je crteže. Bronko ju je zvao kući, ubit će je mama ako odmah ne iziđe. Vrijeme je večere i spavanja.

Jednom, ne tako davno, živjeli su braco i braco. Zvali su se Željko i Željan. Jednog jutra Željan je probudio Željka da trče oko brežuljka. Mama i tata išli su u rudnik. Uskoro će i oni raditi tamo. Željanu će brzo biti deset godina.

I bilo jednom, još manje davno, seka Marica i braco Ivan su trčali oko brežuljka. Poslije su čuvali ovce i pekli kukuruze na vatri ispred pećine. Od ponedjeljka do petka su išli u školu, pa su onda studirali u gradu, pa su tamo i ostali.

A sada, mali Svemir zuri u mobitel, leži na trosjedu i usput tipka po daljinskom... već je na Facebooku /Fejsbuku/. Djed ga zove na brežuljak i priča o stazi koje više nema, a koju je tako volio, zarasla je. Trava i korov, a onda i grmlje su pokrili njegovu stazu. Svemir gundža kao starac dok se penje uz brdo.

- Zašto se penjati da bih opet silazio? Brdo kao i svako drugo...! Ajme, djeeede, zaboravio sam mobitel u dnevnom boravku!!!